

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 maja 2018r.

Sąd Rejonowy Poznań Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu Wydział VI Karny w składzie:

Przewodniczący SSR Izabela Hantz – Nowak

Protokolant: staż. Iza Józwiak

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej Poznań Wilda ---

po rozpoznaniu dnia 25.01.2018r., 26.03.2018r., 16.05.2018r.

sprawy :

D. J. s. G. i A. zd. W., ur. (...) w P.

oskarżonego o to, że:

w dniu 13 października 2011r. w P. przez telefon komórkowy kierował groźby pozbawienia życia i zdrowia wobec K. J., które to groźby wzbudziły w pokrzywdzonej uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazany na karę pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne to jest za czyn z art. 280 § 1 kk oraz za czyn z art. 207 § 2 kk i w ciągu 5 lat po odbyciu kary co najmniej 6 m-cy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Poznaniu z dnia 4 stycznia 2006r., sygn. akt XXIII K 2826/05, którą to karę odbywał w okresie od 23 lutego 2009r. do 10 grudnia 2010r.

tj. o przestępstwo z art. 190 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

I. Oskarżonego D. J. niewinnia od popełnienia zarzucanego mu przestępstwa.

II. Na podstawie art. 632 pkt 2 kpk kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa.

/-/ SSR I. Hantz – Nowak

UZASADNIENIE

W dniu 13 października 2011r. na numer telefonu K. J. były wielokrotnie nawiązywane połączenia przychodzące z różnych numerów telefonów – m.in. (...), (...) oraz (...). Użytkownikiem żadnego z nawiązujących w tym dniu połączenia telefoniczne z numerem K. J. numerów nie był oskarżony D. J..

Oskarżony D. J. został skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Poznaniu z dnia 4 stycznia 2006r., sygn. akt XXIII K 2826/05 za przestępstwo z art. 280 § 1 k.k. i art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., art. 207 § 2 k.k., art. 62 ust. 2 i art. 58 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii na karę łączną 3 lat pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od dnia 23 lutego 2009r. do dnia 10 grudnia 2010r.

Oskarżony D. J. ma 31 lat, posiada wykształcenie zawodowe, z zawodu jest monterem instalacji. Oskarżony jest rozwiedziony, na swoim utrzymaniu ma dwójkę dzieci w wieku 4 i 14 lat.

Oskarżony był dotychczas pięciokrotnie karany sędownie.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie następujących dowodów:

1. wyjaśnień oskarżonego D. J. k. 166-167 w zw. z k. 248v;
2. zeznań świadka G. J. k. 7-8;
3. dokumentów:
 - wykazu połączeń k. 33-34;
 - wyroku z dnia 4.01.2006r. k. 131-133;
 - Karty karnej k. 219-220;

Świadkowie **K. J.** oraz **A. T.** skorzystały z prawa do odmowy składania zeznań (k. 283 i k. 297v).

Oskarżony **D. J.** przesłuchany w toku postępowania przygotowawczego oraz sądowego nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu przestępstwa i złożył wyjaśnienia przed Sądem I instancji. Relacjom procesowym oskarżonego, w jakich zaprzeczył on kierowaniu w dniu 13 października 2011r. telefonicznie gróźb pod adresem swojej byłej żony K. J., Sąd Rejonowy dał wiarę w całości, albowiem brak było jakichkolwiek przeciwnych dowodów, które na sprawstwo oskarżonego mogłyby wskazywać. Nie wynikały one w szczególności z zeznań świadka G. J., który ani z oskarżonym, ani ze swoją byłą synową od lat nie utrzymywał żadnych kontaktów i nie posiadał informacji o zdarzeniu z dnia 13 października 2011r. Także wykaz połączeń, jakie w dniu zdarzenia zostały nawiązane na telefon komórkowy K. J. poza faktem, że miały w tym dniu miejsce liczne połączenia z różnych numerów telefonów, nie przyniósł żadnych dodatkowych dowodów winy oskarżonego w przedmiotowej sprawie, w szczególności nie był on użytkownikiem żadnego z nich.

Wprawdzie Sąd I instancji nie znalazł podstaw do zakwestionowania relacji procesowych świadka **G. J.**, to nie posiadał on, jak już sygnalizowano powyżej, żadnej wiedzy co do kierowania pod adresem K. J. gróźb karalnych.

Podstawą wyrokowania Sąd uczynił także pozostały materiał dowodowy zebrany w sprawie w postaci dokumentów, ujawnionych na rozprawie w trybie art. 394 k.p.k. w zw. z art. 343 § 4 k.p.k., wskazanych w protokole rozprawy głównej. Są to w przeważającej części dokumenty procesowe, urzędowego pochodzenia, sporządzone przez kompetentne osoby zgodnie z zakresem ich kwalifikacji i uprawnień, a w związku z tym wiarygodność i autentyczność tych dokumentów nie budziła wątpliwości stron i również Sąd nie znalazł żadnych podstaw do ich podważania.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Oskarżonemu D. J. postawiono zarzut popełnienia przestępstwa stypizowanego w art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Poddając gruntownej, a jednocześnie swobodnej ocenie zgromadzony w przedstawionej sprawie materiał dowodowy, kierując się przy tym wskazaniem zawartymi w przepisach art. 7 i 410 k.p.k., Sąd uznał, iż brak jest w sprawie jakichkolwiek przesłanek do uznania, iż oskarżony dopuścił się zarzucanego mu przestępstwa.

W przedmiotowej sprawie, wobec skorzystania przez świadków K. J. oraz A. T. z przysługującego im prawa do odmowy składania zeznań, nie ma żadnego dowodu świadczącego o sprawstwie oskarżonego. Uzyskany od operatora telefonii komórkowej wykaz połączeń, jakie w dniu 13 października zostały nawiązane na numer telefonu komórkowego K. J. potwierdził jedynie, iż w dniu zdarzenia wielokrotnie dzwono do niej z różnych numerów telefonów, przy czym oskarżony nie był użytkownikiem żadnego z aktywnych w tym dniu numerów telefonu. Świadek G. J. nie posiadał natomiast żadnej wiedzy o zdarzeniu.

Wobec braku istnienia jakichkolwiek dowodów winy oskarżonego, należało go uniewinnić.

Sąd I instancji na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k. wobec uniewinnienia oskarżonego kosztami procesu obciążył Skarb Państwa.

/-/ SSR Izabela Hantz-Nowak